

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Pîntea Marin în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2022, în cauza penală în privința lui

Ostapenco Valeriu, născut la xxx, originar din mun. Chișinău și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.03.2021 – 13.10.2021;

Instanța de apel: 10.12.2021 – 01.02.2022;

Instanța de recurs: 24.05.2022 – 21.09.2022.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 13 octombrie 2021, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art.364¹ Cod de procedură penală, Ostapenco Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt* că, Ostapenco Valeriu, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, în rezultatul unei înțelegeri prealabile cu persoanele în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, la data de 13 ianuarie 2018, la aproximativ ora 00.30 s-au deplasat la parcare subterană situată pe str. Grenoble 1, mun. Chișinău.

După ce au ajuns la parcare subterană menționată, persoana în privința căreia cauza a fost disjunsă potrivit rolului atribuit, a împins poarta automată de la intrarea în parcare subterană, în rezultatul cărui fapt Ostapenco Valeriu și persoanele în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, au intrat pe teritoriul parcării, unde în realizarea scopului propus privind sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, au deteriorat lacătul de la containerul metalic, care aparține lui Mihalachi Serghei și este amplasat pe locul de parcare cu numărul 11, după care Ostapenco Valeriu și persoanele în privința cărora cauza penală a fost disjunsă, conștientizând ilegalitatea acțiunilor și dorind survenirea urmărilor au sustras: un casetofon de model „Pioneer” la prețul de 2 000 lei, un casetofon de model “2DIN” de uzină de la automobilul de model

„Mercedes Benz Sprinter 315” la prețul de 5 000 lei, un polizor unghiular la prețul de 1 200 lei, o mașină de găurit cu percuție, la prețul de 1 200 lei, un ferestruu electric la prețul de 1 400 lei, 160 de sticlute cu inscripția „Jack Daniels” cu volumul de 50 ml fiecare, la prețul de 1 euro, în total 160 de euro, care la data de 13 ianuarie 2018 conform cursului oficial al BNM constituie 3257 lei, un suport cilindric cu prelungitor la prețul de 700 lei, o cutie din plastic cu o șurubelniță electrică cu lanternă în set la prețul de 2 500 lei, bunuri materiale în sumă totală de 17 257 lei, cauzându-i astfel părții vătămate Mihalachi Serghei un prejudiciu material considerabil.

Pe baza stării *de fapt* expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanța a reținut în drept, că faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal - *furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Avocatul Pântea Marin în numele inculpatului a contestat cu apel sentința, solicitând casarea parțială a acesteia, în latura penală în partea aplicării pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

În motivarea apelului a indicat că, instanța de fond la stabilirea pedepsei cu executare nu a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, s-a căit sincer de cele comise, i-a părut rău, ceea ce denotă faptul, că inculpatul a conștientizat pericolul social al faptelor comise, precum și urmările acestor fapte, a colaborat cu organul de urmărire penală, nu a creat impedimente în stabilirea adevărului la cauza penală, a contribuit la descoperirea infracțiunii, a făcut declarații pe marginea celor săvârșite, careva urmări grave pe cauză nu au survenit, are domiciliu stabil, iar partea vătămată nu are careva pretenții față de condamnat, toate bunurile sustrase fiind înapoiate părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2022, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, examinând probatoriul administrat, a considerat dovedită vina inculpatului Ostapenco Valeriu de comiterea art.186 alin.(2) lit. b), c) și d) Cod penal, iar personalitatea acestuia susceptibilă supusă răspunderii penale.

Referitor la individualizarea pedepsei penale instanța de apel a subliniat că instanța de judecată a acordat deplină eficiență art.art.61, 70 și 75 Cod penal, ținându-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare în limitele legii.

De asemenea, potrivit art.76 Cod penal a fost reținut ca circumstanță atenuată săvârșirea infracțiunii de către un minor, iar potrivit art.77 Cod penal circumstanțe agravante nu au fost reținute. Totodată, în acord cu prevederile art.79 Cod penal s-a reținut ca circumstanță excepțională săvârșirea infracțiunii de către un minor.

Așadar, instanța de apel a menționat că, prima instanță conducându-se de scopurile generale de stabilire a pedepsei, consfințite de art.61 alin.(2) Cod penal, reieșind din caracterul infracțiunilor incriminate, care conform prevederilor art.16 alin.(3) Cod penal sunt mai puțin grave, judecarea cauzei a avut loc pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, acesta a beneficiat de o reducere cu 1/3 a limitelor de pedeapsă

prevăzută de lege, precum și limitele pedepsei sub formă de închisoare prevăzute la sancțiunea art.186 alin.(2) lit. b),c) și d) Cod penal în conformitate cu art.70 alin.(3) și 79 Cod penal, i-a fost aplicată inculpatului Ostapenco Valeriu o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

Prin urmare, fiind analizată solicitarea apărării referitor la aplicarea în privința lui Ostapenco Valeriu a unei pedepse mai blânde, instanța de apela constată că, prima instanță și-a argumentat riguros soluția la acest capitol și a motivat hotărârea pronunțată invocând motive clare din care considerent a ajuns la concluzia că aplicarea unei pedepse mai blânde în favoarea inculpatului nu va asigura reeducarea acestuia.

În cele din urmă, instanța de apela ajuns la concluzia că, scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului Ostapenco Valeriu, urmează a fi pe deplin atinsă, doar prin menținerea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

5. Avocatul Pântea Marin în numele inculpatului în temeiul art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă non privativă de liberate.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate în cererea de apel (*pct. 3 din prezenta decizie*).

6. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de avocat în numele inculpatului, menționând că acesta urmează a fi respins ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia nu invocă nici un temei pentru recurs stipulat la art.427 Cod de procedură penală, însă îl motivează potrivit pct. 10) din articolul nominalizat, care prevede că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că, acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecătii.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând

cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal consideră că, la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, totodată ținând cont și de gravitatea infracțiunii săvârșite - care se atribuie la categoria celor deosebit de grave, de personalitatea acestuia - care nu este la prima abatere de la legii, fiind anterior condamnat, de faptul că se caracterizează din punct de vedere nesatisfăcător, consumă abuziv băuturi alcoolice și are la întreținere trei copii minori.

Totodată, cauza a fost examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, inculpatul a recunoscut integral vinovăția și la emiterea hotărârilor, instanțele ierarhic inferioare au ținut cont și de prevederile art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, care stipulează că, în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximum și din minimum prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Referitor la alegația că, în privința inculpatului urmă a fi aplicată o pedeapsă non privativă de libertate, Colegiul penal consideră că, această solicitare este neîntemeiată, dat fiind faptul că inculpatul nu este la prima sa abatere de la lege, acesta anterior a fost condamnat, iar instanțele ierarhic inferioare și-au argumentat riguros soluția la acest capitol și au motivat hotărârile pronunțate, invocând argumente clare - din care considerent au ajuns la concluzia că aplicarea unei pedepse mai blânde, nu va asigura atingerea scopului prevăzut la art.61 Cod penal.

Mai mult, faptul că, Ostapenco Valeriu a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer de cele comise, nu constituie o circumstanță exclusivă - privind aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea fixată de prima instanță și menținută de instanța de apel. La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, tot cumulul circumstanțe au fost luate în considerație de către instanțele ierarhic inferioare.

În succesiunea celor relatate, Colegiul penal notează că, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi

infrațiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

O pedeapsă prea blândă nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către făptuitor și alte persoane.

Analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că, instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, prin urmare, impunându-se soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Pîntea Marin în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 februarie 2022, în cauza penală în privința lui *Ostapenco Valeriu*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 noiembrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie